

межах строку, прийняттого з точки зору питання, яке вирішується; забезпечує узгодженість застосування норм адміністративного права, а з іншого боку, одночасно враховує конкретні обставини кожної справи та лише ті фактори, що стосуються цієї конкретної справи [3].

Таким чином, дискреційні повноваження суб'єктів публічної адміністрації – це повноваження, що дають можливість на підставі адміністративного розсуду визначити повністю або частково один з альтернативних варіантів здійснення публічного адміністрування, який є найбільш прийнятним у конкретно-визначених суспільних відносинах з конкретно-визначеним їх суб'єктом складом.

Список використаної літератури:

1. Конституція України. Із змінами, внесеними Законом України від 08.12.2004 р. № 2222-IV. Дата оновлення 01.01.2020 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 15.04.2020 р.).
2. Про звернення громадян: Закон України від 02.10.1996 р. Дата оновлення 01.01.2020 р. URL: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/393/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 15.04.2020 р.).
3. Рекомендації від 11.03.1980 р. № R(80)2 Комітету Міністрів Ради Європи. URL: <http://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення: 01.04.2020).

Ключові слова: повноваження, адміністративний розсуд, дискреційні повноваження, суб'єкт публічної адміністрації, публічне адміністрування.

Ключевые слова: полномочия, административное усмотрение, дискреционные полномочия, субъект публичной администрации, публичное администрирование.

Key words: powers, administrative discretion, discretionary powers, subject of public administration, public administration.

BILOKUR YEVHENIIA IHORIVNA

*National University "Odesa Law Academy",
Associate Professor at Administrative and Financial Law Department,
PhD in Law*

DANYLENKO YULIIA SERGIYIVNA

*National University "Odesa Law Academy",
Associate Professor at Administrative and Financial Law Department,
PhD in Law*

ON DETERMINING THE STATE OF LEGAL REGULATION OF THE RULES OF ETHICAL CONDUCT OF PUBLIC SERVANTS

The implementation of administrative reform and the adaptation of the public service institute to European standards determine the improvement of the moral and ethical climate in the public service. The formation of the rules of ethical behaviour of public servants is not

spontaneous, but it is marked by the gradual emergence of ideas about the general requirements for the observance of standards of professional ethics in the public service. In consequence, the result is the development of appropriate rules and their consolidation at the law and bylaw levels.

Establishing and regulating the rules of ethical conduct of public servants is intended: first, to assist in the prevention of corruption or corruption-related offenses by public servants; secondly, to increase the level of official discipline during the service in public authorities; thirdly, to increase the personal responsibility of public servants in the performance of their duties.

In a general sense, the rules of ethical conduct of a public servant are a system of ethical norms and principles, an established procedure for actions, rules and relationships in public service relations, based on the values of the public service and the public servant's understanding of their professional purpose [1, p. 55].

It seems that the normative consolidation of ethical standards of the public service, on the one hand, is a testament to the conscious desire of the state to consolidate moral values in the system of public relations, and on the other – indicates that the right belongs to the level of moral values. The peculiarities of the legal regulation of the rules of conduct of public servants are connected with the fact that they must comply not only with the prescriptions of the Constitution and the provisions of the current legislation on the public service, but also with the rules and principles of ethics and morals. At the same time, the legal norms that establish the rules of ethical behaviour are not just based on the generally accepted morality of society, but also specify its requirements, in accordance with the specifics of professional activity.

Section 6 of the Law of Ukraine “On Prevention of Corruption” (hereinafter – Law 1700-VII) establishes general rules of conduct for state servants, which at the same time serve as the legal basis for the codes and standards of professional ethics of all public servants (police officers, judges, prosecutors, etc.). Pursuant to Law 1700-VII, public servants must comply with the following rules of ethical conduct in their activities: a) compliance with the priority of interests; b) political neutrality; c) impartiality; d) competence and efficiency; e) non-disclosure of information; e) refraining from carrying out illegal decisions and orders [3].

Analyzing the rules of ethical conduct of public servants, as defined by Law 1700-VII, one should take into account the following two aspects as: firstly, some provisions on anticorruption restrictions and obligations should also be included in ethical rules of conduct, such as prescriptions about conflicts of interest, the filing of a declaration, and, secondly, much of the ethical requirements apply to the out-of-office life of public servants.

The rules of ethical conduct of public servants are detailed at the secondary level, namely the General Rules of Ethical Conduct [2], which enshrines and regulates the exercise by officials of public authorities and local self-government of their rights and responsibilities in relation to

other legal entities, and informs members of the public about the necessary behaviour they can expect from public servants. Moreover, the General Rules of Ethical Conduct are a summary of the ethical requirements for the conduct of public servants, which they are obliged to follow in the course of their official duties, and are made up of six sections marked with a specific information content.

The analysis of the General Rules of Ethical Conduct gives grounds to divide all ethical requirements, depending on their content, into the following three groups: 1) organizational – contain a list of: a) the main responsibilities of public servants that affect the ethics and morals of their behaviour; b) peculiarities of the use of official position; c) use of state resources; 2) informational – disclose the nature of rights and restrictions of a public servant in the use and exchange of information that has become known in connection with the performance of official duties; 3) personal – they imply the compliance with the following rules by public servants: in the performance of their duties, they must strictly adhere to generally accepted ethical standards of conduct; be polite and friendly; adhere to the rules of high communication culture; respect for the rights, freedoms and legitimate interests of the individual and the citizen, associations of citizens, other legal entities; not to show arbitrariness or indifference to their legitimate actions and demands [2].

The General Rules of Ethical Conduct appear to be rather superficial in regulating the ethics of public servants, in particular without interpreting the content of certain prescriptions, which leads to the possibility for officials to exercise discretion in their official activities (as an example, the requirement of the appearance of public servants and officials self-government contains an indication of the necessity of wearing formal and business-style clothing and compliance with generally accepted requirements of decency. Moreover, the external-behavioural side of human interaction is more a rule of business etiquette than ethics. In addition, the main part of the mentioned legal act contains the rules stipulated by the Laws of Ukraine “On State Service” and “On Service in Local Self-Government Bodies”, thus duplicating the provisions enshrined at the legislative level (as an example, section 2 is devoted to general duties of a state servant and a local government official).

It is considered that an important condition for fixing at the normative level the rules of ethical behaviour of a public servant is to solve the problem of the optimal balance between the need to standardize official activity and freedom of the individual as an official and citizen, and, consequently, approval in the system of public administration of personal interaction.

References:

1. Danylenko Yu.S. *Pravyla etychnoyi povedinky derzhavnykh sluzhbovtziv: ponyattya ta sutnist'. Visnyk Chernivets'koho fakul'tetu Natsional'noho universytetu «Odes'ka yurydychna akademiya»*. 2019. № 2. P. 54-64.

2. Zahal'ni pravylamy etychnoyi povedinky derzhavnykh sluzhbovtiv ta posadovykh osib mistsevoho samovryaduvannya: zatv. nakazom Natsional'noho ahent-stva Ukrayiny z pytan' derzhavnoyi sluzhby 05.08.2016 № 158. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1203-16> (accessed: 11.04.2020).
3. Pro zapobihannya koruptsiyi: Zakon Ukrayiny 14.10.2014 № 1700-VII. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18> (accessed: 11.04.2020).

Ключові слова: етика, етика поведінки, правила етичної поведінки, державна служба, державний службовець.

Ключевые слова: этика, этика поведения, правила этического поведения, государственная служба, государственный служащий.

Key words: ethics, ethics of behavior, rules of ethical behavior, public service, public servant.

ГНАТОВСЬКА АЛЬОНА ІЛЬДУСІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри конституційного, адміністративного
та фінансового права Чернівецького юридичного інституту,
кандидат юридичних наук, доцент*

ПРИНЦИПИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ОСКАРЖЕННЯ

Принципи адміністративного оскарження – це основні ідеї, норми та положення які покладають в основну захисту прав, свобод та інтересів фізичних і юридичних осіб від свавілля суб'єктів публічного адміністрування.

Принципи адміністративного оскарження безпосередньо базуються на принципах адміністративного права, які:

1) виконують системоутворюючу роль, тобто зумовлюють формування у межах галузі нових інститутів;

2) беруться до уваги у процесі законотворчої та нормотворчої діяльності, виступаючи орієнтирами для розвитку норм адміністративного права;

3) створюють основу для судового контролю за адміністративними діями. Досить часто суд лише шляхом аналізу принципів адміністративного права може дійти висновку про законність або незаконність дій та/або рішень суб'єктів публічної адміністрації;

4) заповнюють прогалини у сфері адміністративно-правового регулювання суспільних відносин [1, с. 66].

Дослідження європейських стандартів взаємовідносин органів публічної адміністрації з громадянами дозволяє дійти висновку про застосування класифікації принципів за двома основними групами стосунків органів публічної адміністрації з громадянами:

1) матеріальні (базові): принцип законності, принцип рівності перед законом, принцип відповідності статутним цілям, принцип пропо-